

10 — Dogmenov teror

— Sudija, protestujem!— Očajnički zavapi a suza koju je uvežbano pustio kliznu niz obraz. — Ceo proces je montiran!

— Proces je završen. Straža, pristupi izvršenju!

— Neee! — otegnu se jauk kroz salu. Dok su stražari skidali *likom* sa nadlanice i okove sa zglobova, sudija je nastavio:

— Grad veruje da će izrečena kazna delovati na način da se pokajete i napustite vaše terorističko delovanje! Čoveče, kako vam je palo na pamet da izvršite taku gnusobu?

Obrisao je izdajničku suzu sa obraza, suzu koja je trebala da izazove samilost i ublaži kaznu. Gledao je stražara koji je predao *likom* sudiji— Osećao se kao da mu je istrgnut deo duše.

Pogled mu kliznu na velike ekrane duž sale na kojima se vrteo snimak njegovog terora, snimljenog u kabini svemirskog lifta.

— Mogu da idem?— Upitao je pokunjeno.

— Idite, građanine Dogmen. Javite se sutra u ovo vreme policijskoj stanici 469V koja se nalazi u vašem distriktu da preuzmete vaš likom.

Okrenuo se i pošao duž staze. Sa obe strane je sedela publika koja ga je gledala besnim pogledima. Pred izlaznom starija gospođa sa velikim šeširom i uzdignutim prstom tiho reče:

— Stidi se nevaljali čoveče.

Dogmen je zastao, šapnuo joj na uvo — jebi se matora kobilo— i nastavio koračati u svoju uslovnu slobodu.

Meri, velika sveštenica gradskog koveni, je izašla iz salona lepote. Smešila se prolaznicima a oni su je gledali podsmešljivo. Nije obraćala pažnju na njih, molitve boginji Dijani su uslišene. Niko joj nije verovao

da joj je kratkotrajna, iznenadna kiša kvasila lice i kosu. Kiša pod kupolom metropolisa. Uspela je dozvati elemente i bila je srećna.

Hteo je da zakorači na ekspres traku i da ode kući a ulazni terminal je odbio da otvori svoje čelične rešetke. Besno ih je udario nogom, na opšte zgražavanje naroda koji je strpljivo čekao u redu. Setivši se da je ostao bez *likoma* i nemogućnost plaćanja rešio je da krene peške. Živeo je iza zone, na obodu kupole, i nije video drugi način. Zakoraćao je smelo a stomak mu je zavijao od gladi.

Sveštenica Meri je odlučila da ponovi ritual zaštite. Ljudi su je gledali sve bezobraznije. Pogledala je tabele. Noćas je mlad mesec i prilika da se izvede magija.

Tabele su kazale da se ritual održi u industrijskoj zoni, među automatizovanim fabrikama. Nije joj se dopala pomisao na beživotni kvart i avetinska postrojenja u njemu. Ipak, mlad mesec bi previše primamljiv.

Unela je destinaciju u svoj *likom* i krenula ka ekspres traci.

Dogmen je računao da će uštedeti više od sata ako krene prečicom kroz zonu. Pitao se da se nije prevario što je olako napustio terminal. Možda bi mu neko pomogao i platio prevoz?

Ipak, pogled na lebdeći panel vesti, na kom se vrtela njegova slika, mu dade odgovor.

Niko ne bi pomogao teroristi.

Nakon nekoliko sati i potpuno iscrpljen, ušao je u industrijsku zonu. Kao klinac se često igrao u njoj, jurcao bajsom po praznim rampama i utovarnim terminalima i susretao kamione koji su razvozili robu

po gradu. Sad ne bi traga od njih. Cenio je da je odavno kraj radnog vremena. Ipak, znao je put kući.

Seo je uz zid da odmori noge. Tihe vibracije automatizovane fabrike su ga uspavale.

Meri je nacrtala pentagram na tlu, stala u sredinu i odagnala jezu avetinske zone.

Zažmurila je, zamislila četiri vuka koja joj prilaze sa raznih strana i sedaju kraj nogu. Vizuelizacija je bila snažna i ona se osmehnu. Ritual zaštite će uspeti.

Začula je hrkanje i komešanje iza leđa. Okrenula se prestravljeno. Zamišljeni vukovi su se razbežali.

Probudio se. Prizor ispred ga je zatekao, mislio je da sanja. Žena je stajala dvadesetak metara od njega i mantrala. Crvena toga je isticala njene obline, bila je ružna i imala odurnu frizuru. Ustao je iz senke i krenuo ka njoj.

— Dobar dan — pozdravio je.

— Do... dobro večer. Ja ovaj, prizivam kišu— slagala je; nije htela da spomene zaštitu.

— Kišu?— Dogmen se počeošao po glavi i plan se formirao— juče sam napravio kišu, bilo je u vestima!

Gledala ga je sa divljenjem, videla je u njemu snažnog maga.

— Vi? Mislila sam da sam ja...

— Niste čuli?

— Ne gledam vesti ali sam je osetila! Pokisla sam!

— Ovaj, ostao sam bez *likoma*, možete me smestiti na ekspres?

— Naravno, kući?

— Aha.

— Nećete otvoriti vrata bez vašeg *likoma*. Da pođemo kod mene? Dogmen proguta knedlu. — Može!

U njenom stanu i večeru uz sveće, pitala je:

— Kako ste uspjeli? Molitvom ili vizuelizacijom?— Žeđ za spoznajom bi jaka.

Odgovorio je preko zalogaja:

— Ovaj, energijom?

— Kojom? Poznato vam je da ima više vrsta. Pokazaćete mi?

— Naravno. Preneću vam je direktno.

— Učinićete mi to?

— Sa zadovoljstvom!

Spustio je viljušku i privukao je sebi. Jednom rukom je držao za pozadinu a drugom za grudi.

— Da li je zaista neophodno, na ovaj način?— njen dah koji je osećao uzbudi ga još više. Odavno nije bio sa ženom, poslužiće i ova.

— Mora ovako dušo, opusti se. Dozivaćemo kiše zajedno! Munje i gromove!

Preneo je na krevet i ona se opustila.

Meri se probudila i ugledala telo kraj sebe. Nikad nije osetila dodir muškarca do sinoć. Podala mu se iz ljubavi ka magiji a magija kojom je bio obdaren joj je bila potrebna.

Otvorio je oči.

— Dobro jutro šećeru. Napravićeš kafu i tost?

— Uputićeš me u tajnu?

— Naravno.

Prislonila je svoj *likom* na terminal i vrata svemirskog lifta su kliznula u stranu. Peli su se ka orbiti a tren pre nego će lift napustiti kupolu, Dogmen pritisnu crveno dugme i oni se zaustaviše.

Otvorio je vrata. Grad ispod njih je izgledao kao mravinjak.

— Spremi se za ritual dušo, kiša samo što nije počela!

Meri je ustreptala kao leptirica, san joj bi na dohvat ruke. Tajna će za koji tren biti njena!

Dogmen je stao na prag i skinuo čakšire.

Gledala je zabezeknuto kako piša po gradu.

— Evo vam kiša, totalitarističke svinje! Eto vam od Dogmena! — vikao je — Eto ti sudija, evo vam ga ugnjetači!

Kamere su snimale svaki kadar. Meri je besno zaplakala.

Završio je i zakopčao šlic. Nasmejao se.

— Eto magije dušo! Sad ti, pokaži je gradu!

Meri je obrisala suze. Osmehnula se, odgovorila — Da, dragi— i snažnim zamahom gurnula Dogmena u ambis.